

Azimut

162

Rutes pels despoblats del Camp de Tarragona

15 itineraris per la Conca de
Barberà, l'Alt Camp, el Baix
Camp i el Tarragonès

Gener Aymami i Domingo

□ ■ Cossetania

Col·lecció: Azimut - 162

**RUTES PELS
DESPOBLATS DEL CAMP
DE TARRAGONA**

**15 ITINERARIS
PER LA CONCA DE BARBERÀ,
L'ALT CAMP, EL BAIX CAMP
I EL TARRAGÒNES**

GENER AYMAMÍ I DOMINGO

Primera edició: febrer del 2021

© del text i de les fotografies: Gener Aymamí i Domingo

© d'aquesta edició:
9 Grup Editorial
Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 - 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: 3 x Tres

Impressió: Formes Gràfiques Valls, SA

ISBN: 978-84-1356-018-2

DL T 2-2021

Índex

Introducció.....	5
Una memòria que es perd.....	6
Recomanacions generals	7
Situació dels pobles despoblats que visitem	10

CONCA DE BARBERÀ

1. Anguera: visita a un despoblat del segle XI	11
2. Els Cogullons: un poble abandonat a mil metres d'altitud	15
3. Rocamora: un rònc despoblat amb un panorama esplèndid	19
4. Prenafeta Vella i la Barceloneta: dos despoblats a prop de Montblanc	25
5. Torlanda: Passejada entre esplèndids camps de conreu	31
<i>Altres despoblats de la Conca de Barberà</i>	<i>35</i>

ALT CAMP

6. Selma: un tomb per l'antic senyoriu.....	49
7. L'Albà Vell: un despoblat engolit per la vegetació	55
8. Una ruta per la serra de Selmella	59
<i>Altres despoblats de l'Alt Camp</i>	<i>65</i>

BAIX CAMP

9. A redós d'un poble abandonat que no va tenir ni església ni escola ni cementiri	75
---	----

10. Castelló: un poble que va arribar a tenir més de 100 habitants	81
11. Un bonic recorregut per la vall de Cortiella	85
12. Fatxes: un poble abandonat amb una sòrdida història....	89
13. La Mussara: un despoblat situat en un paratge esplèndid	93
<i>Altres despoblats del Baix Camp.....</i>	<i>101</i>

TARRAGONÈS

14. Passejada arran de mar	111
15. Itinerari per terres del Baix Gaià	117
<i>Altres despoblats del Tarragonès</i>	<i>121</i>

Introducció

“Quan les persones abandonen un poble,
els pardals en fugen.”

Maria Barbal

Molts dels petits nuclis de població que es van formar durant l'edat mitjana, sobretot en temps de la reconquesta, al llarg dels anys es van anar abandonant gradualment, però ha estat a la segona meitat del segle XX quan centenars de pobles han quedat despoblats arreu de Catalunya. La manca de llum elèctrica i d'aigua corrent, les deficients comunicacions, l'aïllament —principalment a l'hivern i en èpoques de pluges—, la falta de serveis i el difícil aprofitament de l'agricultura i la ramaderia —especialment si no es disposava de grans camps de conreus o de nombrosos caps de bestiar— han estat els principals motius de l'abandó d'aquests nuclis rurals, sobretot en zones de muntanya.

Sempre és la gent jove la que primer abandona un lloc tot cercant millorar el seu nivell de vida, però el següent pas és l'absència de nens, circumstància que comporta el tancament de l'escola, i així el poble es va envellint, les cases es van tancant i el despoblament d'una casa porta, de forma irremediable, a la caiguda dels murs, començant pel sostre i continuant de manera inexorable amb l'enrunament de tot l'edifici. Les portes i les finestres esventrades conviden a l'espoliació —si és que hi ha alguna cosa per endur-se— i, en pocs anys, pobles, masies, esglésies, estables i altres construccions van caient a poc a poc en l'oblit.

Fa uns anys, algunes d'aquestes viles han tornat a renéixer; el turisme rural, la instal·lació d'algunes persones que cercaven una altra forma de vida allunyades dels grans nuclis de població i la rehabilitació de cases per a segones residències han fet que tornés una espurna de vida allà on encara era possible fer-ho.

Selma

Una memòria que es perd

Un poble abandonat no és només un lloc pintoresc on anar a passar una estona. Més d'una vegada he sentit a dir: “L’altre dia vam anar a tal lloc, és un poble abandonat molt bonic.” A més a més de bonic, un despoblat és quelcom més; en realitat és un lloc que a vegades pot resultar trist i melangiós, però que sempre convida a la reflexió.

Recomano, quan arribem a un d’aquests pobles perduts, asseure’ns en un pedrís i imaginar-nos que, per aquell carrer on ara som, de bon matí els homes sortien cap al tros, els nens anaven al col·legi —si n’hi havia al poble— i les dones es dirigien al bosc a fer llenya o bé al safareig o al riu a fer bugada, i abans de dinar baixaven cap a l’hort a omplir la senalla.

També hi havia dones que sortien amb un petit ramat de xais i cabres a pasturar pels camps propers. A més d’aquestes fei-

nes, tenien cura de la casa, de fer el dinar, de repassar i sargir la roba, d'anar a buscar aigua a la font i, més o menys cada quinze dies, de pastar el pa i portar-lo al forn a coure. Òbviament en temps de collita també ajudaven en les feines del camp.

Al capvespre, aquest mateix carrer tornava a recobrar la vida; els homes tornaven del tros, uns a peu amb l'aixada a l'espatlla i d'altres amb les sàrries del cavall plenes —això els més rics del poble, ja que la resta s'havia d'accontentar tenint un ruc o una somera.

Jo, de petit, havia passat alguns estius a l'Aleixar, un petit poble del Baix Camp, i recordo els carrers empedrats plens de brutícia pel pas dels animals i no pas perquè la gent hi llencés res, tot el contrari; i la mainada corríem, jugàvem i quèiem a terra, ens fèiem rascades i l'endemà ens sortien crostes, cosa que ara seria impensable. Caure i donar-te un cop en aquelles circumstàncies equivaldria en l'actualitat a rebre més d'una vacuna.

A l'interior de les cases d'aquestes viles perdudes, que ara presenten les portes obertes i les finestres esventrades, abans hi havia caliu humà. A la cuina, al davant de l'escó, la llar de foc era omnipresent i indispensable; dels clemàstecs en penjava una olla on bullien les verdures que la mestressa havia anat a recollir a l'hort, i a més a més servia per escalfar l'habitable.

A l'entrada, a la planta baixa, que generalment era força gran, s'hi deixava el carro i al fons hi havia l'estable per als animals, que també contribuïen a donar escalfor a la casa.

Recomanacions generals

Encara que en totes les publicacions relacionades amb itineraris de muntanya es fa tota una sèrie de recomanacions, que per regla general gairebé sempre són les mateixes, creiem que paga la pena recordar-les, ja que en realitat es tracta de petits consells que van encaminats a fer que la sortida sigui més agradable i a evitar possibles ensurts. A la muntanya s'hi va a gaudir i, si no es veu clar, cal fer mitja volta; ja s'hi tornarà un altre dia.

Abans d'efectuar un itinerari, cal planificar-lo a consciència, consultar la cartografia, llegir detingudament la ressenya i consultar les previsions meteorològiques.

Pel que fa a la caminada, cal començar a un ritme més lent del normal per seguir després un ritme constant, s'han d'evitar les parades innecessàries i no és necessari córrer, ja que es tracta d'una excursió i no d'una cursa.

Cal que el calçat sigui flexible, lleuger, sòlid, resistent, transpirable i impermeable i, sobretot, que protegeixi el turmell.

A la motxilla, que ha de ser lleugera, sòlida, resistent i de mida adequada, cal portar-hi només el que sigui necessari i imprescindible.

Cal no oblidar la roba d'abric, sobretot en estacions fredes. Al mercat trobarem tota una gran varietat de tipus, resistents i aïllants de l'aigua i del vent. Segons l'època de l'any cal dur capelina, guants, gorra, ulleres de sol i crema solar.

Tampoc no ens podem oblidar el telèfon mòbil, ja que ens pot ser d'utilitat davant de qualsevol contingència. Recordeu que el telèfon d'emergències és el 112.

Tanmateix, no hem de descuidar-nos el mapa, el GPS o, si més no, la brúixola.

Encara que es tracti d'excursions senzilles, sempre s'ha de dur aigua i, sobretot, si es va amb nens, alguna cosa per menjar com ganyips (fruita seca o galetes) o una peça de fruita. També és interessant dur barretes energètiques per si surt algun imprevist que pugui allargar considerablement l'excursió.

Cal anar amb molt de compte amb el risc d'incendi; per això no s'ha d'encendre mai foc al bosc ni s'han de llençar puntes de cigarreta o llumins, ja que, a més a més d'embrutar, poden provocar un incendi.

Les deixalles no s'han d'abandonar ni amagar a sota de les pedres: cal endur-se-les i dipositar-les al contenidor del primer poble que es trobi. No s'han d'embrutar fonts, rius, etc.

Torlanda

Cal evitar els sorolls, amb la finalitat de no molestar la fauna ni els altres companys.

S'ha de respectar la flora i la fauna i no acostar-se gaire als ramats, ja que, tot i ser animals pacífics, poden tenir reaccions inesperades, sobretot si tenen cries.

Si es porta un gos, cal mantenir-lo sempre controlat i subjectat, ja que pot espantar o lesionar altres persones i el bestiar, i ell també en pot sortir malparat. Cal recordar que l'amo del gos és sempre el responsable dels danys que aquest pugui causar.

S'han de tancar les portes de les cledes del bestiar, s'ha d'evitar entrar als camps de conreu i sempre s'ha de caminar per la vora. És imprescindible respectar la propietat privada.

Els horaris que figuren als itineraris són el temps efectiu de marxa, sense comptar les parades. Recordem que en aquest recull d'excursions hi ha moltes coses per contemplar i que ens faran aturar més d'una vegada; per això cal augmentar aproximadament un 20% l'horari establert.

A les indicacions dreta o esquerra, quan es tracta d'un curs d'aigua, sempre són en el sentit del corrent.

Situació dels pobles abandonats que visitem

Poble abandonat per on passa la ruta	Població de sortida i arribada	Distància	Desnivell	Dificultat
CONCA DE BARBERÀ				
1. Anguera	Sarral	6,5 km	200 m	Fàcil
2. Els Cogullons	Rojals	9 km	300 m	Moderada
3. Rocamora	Vilaperdius	13,5 km	250 m	Fàcil
4. Prenafeta Vella i la Barceloneta	Prenafeta	5 km	160 m	Fàcil
5. Torlanda	Conesa	9,63 km	123 m	Fàcil
ALT CAMP				
6. Selma	Coll de l'Arboçar	9,5 km	260 m	Fàcil
7. L'Albà Vell	L'Albà	10,2 km	289 m	Fàcil
8. Selmella	Can Figueres	13,3 km	360 m	Fàcil
BAIX CAMP				
9. Gallicant	Arbolí	6 km	300 m	Fàcil
10. Castelló	Vandellòs	8,7 km	300 m	Fàcil
11. Cortiella	Coll de la Teixeta	16,98 km	538 m	Mitjana
12. Fatxes	Vandellòs	10 km	200 m	Fàcil
13. La Mussara	La Mussara	16 km	400 m	Mitjana
TARRAGONÈS				
14. Tamarit	Torredembarra	10 km	130 m	Fàcil
15. Rubials	Salomó	11 km	190 m	Fàcil

Anguera: visita a un despoblat del segle XI**Sarral – Anguera – Sarral**

Ruta de grau de dificultat fàcil, de poc més de 200 m de desnivell i de 6,5 km de recorregut.

A la vila de Sarral hi ha servei de bars i restaurants.

A la plaça de l'Església de Sarral hi ha un mapa on es fa referència a tots els itineraris que surten d'aquest punt. Un d'aquests, que seguirem en part, és el número 3, la Ruta de l'Anguera, de color blau, però al principi farem una petita variant tot seguint la ruta 2, de la Vallcervera, de color verd.

Itinerari

0 h. Sarral. Plaça de l'Església (520 m), on també hi ha l'Ajuntament. Baixem per l'estret i característic carrer dels Jueus i continuem cap a l'esquerra pel carrer Major. Al proper xamfrà, a la dreta, trobem un edifici modernista de l'any 1921, obra de Cèsar Martinell. Travessat el portal del Nadal tenim, al davant, l'antic edifici del Sindicat Agrícola de 1912, i a la dreta, a la cantonada del carrer de la Font de Dalt, veiem diversos rètols d'itineraris. Seguim per la pista de terra, que indica la Ruta de la Vallcervera.

7'. Pont i font de Dalt. Continuem recte pel camí asfaltat, també anomenat de la Verònica, possiblement per les catorze capelletes blanques del viacrucis. Quan arribem a una desviació del camí, anem cap a l'esquerra, tot seguint les esmentades capelles.

18'. Ermita dels Sants Metges i espai de lleure. L'ermita està dedicada als sants metges Cosme i Damià. L'inici d'aquesta devoció sarraïca cal situar-lo en el moment en què les epidèmies de pestes assolaren Europa, durant els segles XIV i XV, i a meitat del segle XIX s'hi van fer, amb motiu del còlera, diversos arranjaments. Encara se'n conserva l'absis, probablement del segle XV. L'església va ser modificada al segle XVIII i el 1966, com que amenaçava ruïna, es decidí construir una capella nova, que es finalitzà el 1970.

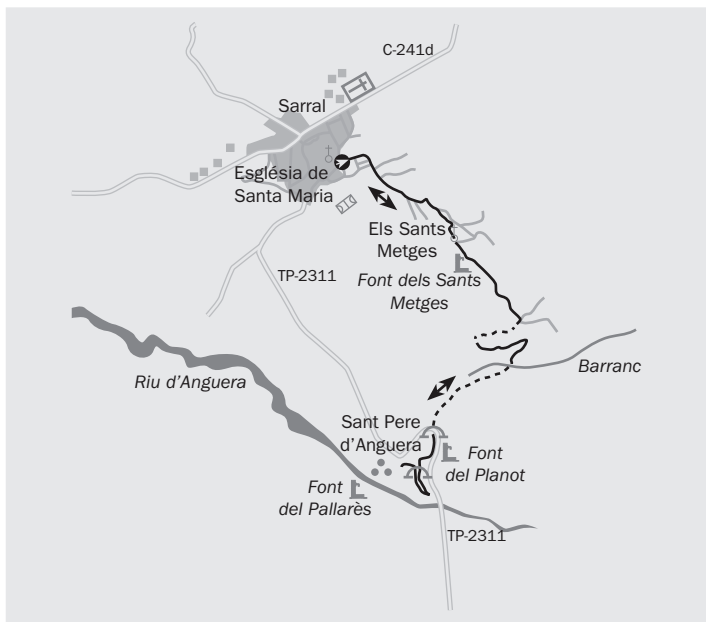
Cal destacar el vitrall que forma la façana de l'església, obra de Grau Garriga, adornat amb nombrosos materials i eines, la majoria camperoles.

Deixem l'edifici a la dreta i seguim per la pista de terra, que va pujant.

- 30'**. Cruïlla i pal indicador vers la coma de Sant Joan (610 m), a sota del turó on sol onejar-hi una senyera. Uns metres abans d'arribar-hi, seguim a la dreta per un camí pujador.
- 35'**. Una altra cruïlla amb pal indicador. Anem cap a l'esquerra seguint els senyals de la ruta número 3. A la dreta, un camí retorna en cosa de 700 m a l'ermita dels Sants Metges. El sender davalla entre roques i pel bosc cap al fons d'una barrancada. Seguim els senyals de color blau.
- 42'**. Trobem un camí de terra que seguim cap a la dreta.
- 47'**. A l'esquerra trobem el trencall del Salt, amb un pal indicador. El camí davalla, en cosa d'uns 200 metres, cap al Salt d'Anguera i tot seguint un corriol anem cap a la part inferior del saltant (510 m). Veiem l'estret passadís que s'ha format a sota de la visera de roca. El sender continua per la riba esquerra del riu.
- 55'**. Passem per sota del pont de la carretera TP-2311 i travessem un petit tram entre canyes i alta vegetació, i una mica més endavant rodegem un camp per l'esquerra.
- 1 h 2'**. Llogaret de l'Anguera (497 m). (Coordenades X: 354254 Y: 4587597.) Travessem el pont medieval que creua el riu Anguera, format per un gran arc dovellat, que es creu que data dels segles XII o XIII i que ha estat refet en diverses ocasions. Fem un tomb per aquest indret, que probablement ja fou habitat pels ibers.

El pont medieval que creua el riu Anguera

Anguera era un nucli de població del qual no queda cap vestigi; només resten dempeus algunes parets de l'absis de l'església i una part del mur nord, amb tres finestres de doble esqueixada. L'església romànica de Sant Pere, del segle XII, apareix documentada l'any 1172 al testament dictat per un cavaller anomenat Pere d'Anguera. El temple tenia una sola nau de 13 metres de llargada i 6,9 metres d'amplada, amb un absis semicircular i coberta de volta de canó.

Al puig s'aixecava, en època altmedieval, el que a la zona anomenaven el castell dels Moros.

Un document relata que el juny de 1076 els comtes bessons Ramon Berenguer II i Berenguer Ramon II donaven el puig d'Anguera, situat a l'extrem de la marca del comtat de Barcelona —en un lloc de solitud—, a Bonfill Olibà, que tenia l'obligació, segons voluntat dels donadors, de fer la guerra o estar en pau amb els sarraïns, i la tasca repobladora anava a càrrec d'un tal Bernat Guillem, al qual es cedia la tercera part del lloc. El maig de 1165, l'arquebisbe de Tarragona, Bernat Tort, cedia a Pere de Puigverd diversos delmes, inclòs el d'Anguera, amb la finalitat que procedís al poblament. Aquest, al testament de 1167, els deixà a la comunitat de Poblet, cosa que va originar una picabaralla entre el monestir i l'arquebisbat que va finalitzar el juliol de 1181. El 1285 Pere el Cerimoniós els donà, juntament amb Sarral, al monestir de Santes Creus, i el 1363 tornava a ser propietat reial.

Sant Pere d'Anguera

A causa de la pesta de 1348 i de la guerra de la Generalitat contra Joan II quedà tot gairebé enrunat. El 1600 apareix com a possessió de l'abat de Santes Creus i el 1630 s'esmenta que la castlania va a càrrec de la família Biure.

Anguera es troba situat a uns 2,5 km de Sarral i s'hi pot accedir per la carretera TP-2311 de Cabra i, a uns 350 m abans d'arribar al punt quilomètric número 8, cal travessar el riu Anguera, i, en plena corba a l'esquerra, surt un ample camí, molt ben marcat, que du cap al despoblat.

Som novament al pontet i per un corriol davallam cap al riu. El lloc és feréstec i ombrívol; aquí hi ha una font, diversos saltants i els degotalls del Pallarès, per la qual cosa és recomanable arribar-se a aquests paratges després d'importants episodis de pluja.

A partir d'aquí podem optar per seguir els senyals de la Ruta de l'Anguera, número 3, però, com que els camins poden ser una mica perdedors, també podem optar per tornar cap a Sarral tot seguint el mateix itinerari.

2 h 5'. Plaça de l'Església de Sarral.

Informacions

Cartografia: *La Ruta del Cister*. Escala 1:30.000. Editorial Piolet. Barcelona

Bibliografia: D. A. (1993). *Els castells catalans*, vol. IV. Barcelona: Rafael Dalmau, editor.

**Els Cogullons: un poble abandonat
a mil metres d'altitud****Rojals – els Cogullons – Rojals**

Itinerari de nivell de dificultat moderat, d'uns 9 km amb uns 300 m de desnivell.

Al poble hi ha un servei de bar-restaurant, mentre que a Montblanc tenim tota mena de serveis.

Rojals és un petit poblet d'una cinquantena de persones i s'hi arriba des de Montblanc. A l'arribar-hi, cal travessar la vila i, al final a l'esquerra, es pot aparcar en una esplanada.

Itinerari

0 h. Rojals (980 m). Comencem tot seguint la pista on trobem els senyals de color blanc i vermell del sender de gran recorregut GR 171.

5'. Deixem una pista a l'esquerra.

10'. Pal indicador. Abandonem la pista i seguim el GR que va per un camí cap a l'esquerra.

14'. Encreuament del camí del mas de l'Arlequí. A l'esquerra el camí ens portaria cap al mas, que és un allotjament rural, però en aquest punt nosaltres ens decantem cap a la dreta i en cosa d'una cinquantena de metres deixem el camí per continuar per un altre a l'esquerra, que primerament baixa i després s'endinsa cap al bosc del Guerxet.

Ens trobem a l'indret anomenat el Reposador dels Morts. Antoni Cabré ens explica el perquè d'aquest topònim, ja que quan es produïa un òbit a la Bartra, que depenia de Rojals, pujaven el fèretre dalt d'una mula cap al poble i en aquest punt, on s'acaba una llarga pujada, aprofitaven per donar una mica de descans als animals.

25'. Cruïlla amb pal indicador. Anem cap a la dreta per una pista ampla. Al cap d'uns 200 metres travessem el barranc, i el GR s'enfila per la riba dreta.

30'. Cruïlla. Abandonem la pista i pugem cap a l'esquerra per un camí.

45'. El GR puja pel camí de la dreta.

55'. Una altra bifurcació. Anem cap a la dreta i tot seguit donem la volta a una bassa per la dreta.

1 h 5'. Font del Grèvol. Pal indicador. Aquí trobem, a l'esquerra, el camí senyalitzat amb la marca PR-C 19, que va cap a la Bartra i Farena. El GR que seguim es dirigeix a la dreta i s'enfila per un corriol.

1 h 15'. Pista que puja cap al turó dels Cogullons.

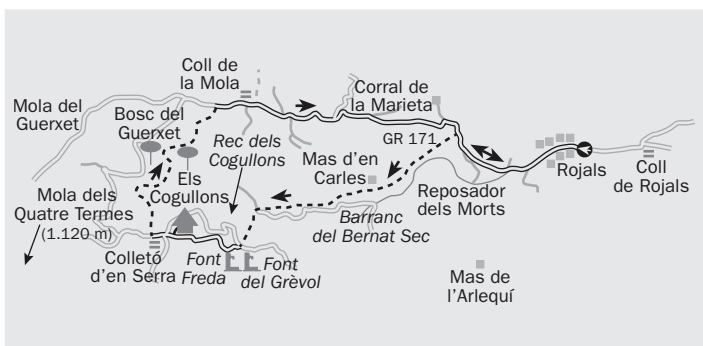
1 h 20'. Els Cogullons (1.050 m), refugi construït pel Centre Excursionista Montblanc l'any 1982. (Coordenades X: 339312 Y: 4577411.)

Al turó veiem una sèrie de cases enderrocades que corresponen a l'antic poble dels Cogullons i també hi ha les restes d'una torre de guaita de planta circular que hom situa en temps dels sarraïns. El poblet, que tenia una dotzena de cases agrupades, pertanyia a l'antic municipi de Rojals, que l'any 1940 fou incorporat a Montblanc. Una de les històries dels Cogullons ens ve de la mà de Josep Contijoch, que explica que les darreres famílies que van quedar a la vila foren la de Cal Serra i la de Cal Paulet, que estaven enemistades.

El 24 de febrer de l'any 1944 es registrà una de les nevades més copioses del segle i amb el gruix de neu que hi havia van quedar aïllats almenys durant un mes. Van haver de racionar els queviures del rebost i fins al desglaç es van veure obligats a fer intercanvi d'aliments. Quan va acabar aquest episodi, van continuar com abans, com si res no hagués passat, fins que va arribar el moment en què van abandonar aquest indret inhòspit dels Cogullons.

Els Cogullons

Manel Martínez explica que l'any 1860 els Cogullons apareixen citats com a "Lugar de Rojals", amb set cases habitades permanentment i només una de forma temporal, però no hi consta el nombre d'habitants. El 1887 hi havia 26 veïns repartits en sis edificis de dues plantes i tres edificis de tres plantes, més cinc "albergs".

El 1920 hi havia cinc cases amb corral, dos pellers i un cobert que pagaven impostos. El 1930 figura inscrit com a "Aldea de Rojals", amb quinze habitants i quatre cases habitades, més quatre d'ocasionals. Al Nomenclàtor de 1940 apareix amb disset habitants i onze habitatges ocupats —en aquest cas també es devien comptar alguns masos propers, com el mas del Xuflet o el mas del Mateu. L'any 1939 hi havia dues famílies. A partir de 1940, els habitants dels Cogullons queden registrats als llibres dels padrons municipals de Montblanc, fins a l'any 1955, que és l'últim padró, on consten sis habitatges, un per a una família de quatre persones i un altre per a una vídua.

Els renoms de les sis famílies dels Cogullons eren Ca l'Hereu Serra, Cal Cantó, Cal Janillo o Cal Paulet, Cal Rebutat o Cal Pau Serra, Cal Gat dels Cogullons i Ca lo Claro.

Aquest fou el poblet habitat més alt de tota la província de Tarragona. No costa gens d'imaginar-se com devia ser de dura la vida, aquí a dalt, on no hi ha res i on tot queda molt lluny, sobretot durant els hiverns, que devien fer-se molt i molt llargs.

Baixem del turó on està situat el refugi i anem cap a la dreta, cap al coll d'en Serra.

1 h 27'. Cruïlla, pal indicador. Deixem el GR 171, que s'enfila cap a la mola dels Quatre Termes i cap a la mola d'Estat, i anem cap a la dreta seguint els senyals del GR 171-4, que s'endinsa pel bosc. Passem per un replà sobre roques i pel costat d'una caseta. El camí puja suaument. Després de travessar dos barranquets el camí s'eixampla. Seguint el sender senyalitzat, travessem l'esplèndid bosc de Guerxet.

Refugi dels Cogullons

1 h 45'. Pista i pal indicador. Anem cap a la dreta.

1 h 50'. Coll de la Mola (1.011 m). Hi destaca una pedra rogenca amb un pal indicador al capdamunt. Aquí deixem les marques del GR i seguim la pista cap a la dreta. Anem deixant els diferents encreuaments que trobem, passem pels plans del corral de la Marieta i, sempre seguint la bona pista de terra, arribem al punt on hem començat a caminar.

2 h 25'. Rojals.

Informacions

Cartografia: *Muntanyes de Prades*. Escala 1:25.000. Editorial Piolet. Barcelona

Bibliografia:

CABRÉ PUIG, Antoni (2002). *Excursions escollides des de la Costa Daurada*. Valls: Cossetània Edicions.

CONTIJOCH, Josep M. (1999). *Ràfegues muntanyenques*. Valls: Cossetània Edicions.

IGLÉSIES, Josep (1948). *Les ciutats del món*. Barcelona: Editorial Arca.

MARTÍNEZ, Manel (2016). "Els Cogullons", a *Diari de Tarragona*, 25 de setembre.

Rocamora: un rònc despoblats amb un panorama esplèndid

Viladeperdius – Brufaganya – Rocamora – Viladeperdius

Itinerari de grau de dificultat fàcil, de 13,5 km i 250 m de desnivell.

Per trobar servei de bars i restaurants, cal anar en direcció a Igualada fins a arribar a la cruïlla de les carreteres B-220, BP-2121 i C-37, que es troba a 11 km.

També hi ha serveis a Santa Coloma de Queralt, a 11 km, i a la Llacuna, que en dista 15 km.

S'arriba a aquest petit poble, de nom ben curiós, per un trencall que surt de la carretera TV-2011 d'Igualada a Pontils i Santa Perpètua de Gaià.

Itinerari

0 h. Viladeperdius (650 m). Al sortir del poble, anem seguint uns quants metres per la carretera i de seguida continuem per un camí que surt cap a la dreta. Pal indicador en direcció a Sant Magí de Brufaganya.

Arribada a Rocamora